

GLASILO

„Slovenskega osrednjega čebelarskega društva za Kranjsko, Koroško in Primorsko“
s sedežem v Ljubljani ter „Slov. čebelarskega društva za Spodnje Štajersko“.

===

Urejuje FRANČIŠEK ROJINA.

Izhaja 10. dan vsakega mesca in se pošilja udom zastonj.

Leto XV.

V Ljubljani, mesca maja 1912.

Štev. 5.

Čebelar v maju.

Nesrečni april! Kako polni upanja in nade smo zrlí na te, pričakujoč, da izvršiš, kar nam je v prekrasem osnutku ponujal izvanredno ugodni marec. A „moj up je šel po vodi“, ko le ni bilo konca mrzlemu severnemu vetru, in ko je na stotine marljivih čebelic obležalo na premrzlih livadah na svojem potu po vodo. No, hvala Bogu! koncem svojih dni nam je še tudi april pokazal malo prijaznejši obraz, in tako vsaj ni prišlo do najhujšega. — V tem času se je očitno izkazala prednost, ki jo nudi čebelam napajalnik. Krog in krog je pihal ledeno ostri sever, ki je pretresal v gorko obleko zavitega čebelarja, postopajočega okrog čebelnjaka. Kaj pa naj išče čebela v takem mrazu na prostem? In vendar, tvegajoč se življenja, poganjajo se druga za drugo na prosto, da donesejo nazaj tolikanj potrebne vode.

Ker imamo še zelo mrzle noči, ne smemo odstraniti odeje od panjev. Ako so bila ljudstva zadostno preskrbljena z medom, in jim poleg toplote ni manjkalo vode, se vališče od dne do dne polni, in smo prisiljeni, vsak dan nekaj panjev razširiti. Sedaj je tudi čas, da pustimo čebelam izdelovati novega satovja. Čebele nanosijo obnožino v neposredno bližino zalege, da jo imajo vedno na razpolago. Zadnji sat pred zalego je vedno napolnjen z lepo novo obnožino. Ako damo pred ta sat z obnožino okvirček z umetno medsteno, jo bodo čebele že v dveh do treh dneh nategnile, in matica jo bode takoj zastavila z jajci. Ako je panj na dve etaži, da moraš naenkrat dodati po dve medsteni, pa jih tako prideni, da ne prideta v panj druga poleg druge ali druga nad drugo, ampak poševno nad, oziroma pod izdelanim satom.

Ker se čebele takoj obesijo na te medstene ter začnejo vleči vosek na širokost, je pač dobro treba zaliti medsteno na zgornji del okvirčka, da ga čebele s svojo težo ne odtrgajo. V medstene z veliko mero moraš vplesti žico, kar da satu potrebno odpornost proti zlomljenju in odtrganju.

Ko imaš vališče polno, pa kar odpri medišče. Ako nimaš matične mreže, moraš paziti, da ne daš v medišče satov s trotovino, kar bi privabilo matico gor. Drugače pa ni velike nevarnosti. Če misli panj rojiti, jih takšno razširjenje tudi ne bode dolgo oviralo. Pa bode roj vsaj večji. Nasprotno pa si škoduješ, ako ne daš čebelam v času razvoja in dobre paše dovolj prostora za odlaganje strdi in razširjenje zalege. Sploh pa piše veččak v čebelarstvu v neki nemški list, da že začetkom maja odpre svojim čebelam ves panj ter vse svoje izdelano satovje kar čebelam da v varstvo, ki ga znajo najbolj obvarovati pred nadležno veččo.

Med temi opravki pa se nam je približal čas rojev. Glede poezije in pri marsikomu tudi glede dobičkanosti čebelarstva je to najlepši in najvažnejši čas. Pri preobilnem rojenju združujte manjše roje. Tudi za prodajo bode treba s časom skrbeti za same močne roje, da ne pride kupčija z živimi čebelami na nič. Ako pa čebelariš v panjih z veliko mero, pa smeš dati tudi po dva močna roja skupaj. Od takega korenjaka smemo v dobrem letu pričakovati čudežev, a tudi v slabjih razmerah si navadno dovolj nabere za zimo. Posebno pa hitro izdela mnogo satnikov, ako tudi si opremil panj s samimi začetki.

Združevati smemo le roje enake vrste; prvice s prvci, kar sicer malokedaj storimo, poznejše roje pa tudi med sabo. Zadnji imajo vedno mlade, neoprašene matice, katere kar skupaj ogrebemo in se ne brigamo nadalje za matice. V tem slučaju se čebele kar same med sabo zmenijo in okrepejo pravo.

Da to laglje storimo, moramo imeti vse roje ob istem času. Zato je zopet važno, da imamo v čebelnjaku enako močne panji. To se pa doseže na razne načine. Zelo močnim panjem odvzemi pokrito godno zalego ter jo dodaj po 1 satnik na enkrat slabejemu; temu smeš odvzeti satek ravnokar izleglih ličink ter ga prideni močnemu na primerno mesto. Na ta način pride slabič hitro do pomnoženega števila čebel, močnejši panj pa bode le neznatno zadržan v svojem hitrem razvoju.

Tudi smeš omesti čebele od satov, kjer najdeš mlado, nepokrito zalego. Kakor znano, pitajo mlado zalego le mlade čebelice, ki še niso izletovale. Ako torej takih ometeš slabiču, bode imel že v par dneh mnogo več izletavajočih čebel.

Še bolj mirno pa pomagaš slabiču, ako podstaviš zvečer močnemu panju pod sate široko in plitvo posodo z malo razredčenega medu. Posebno mladice bodo hitro prihitele srkat strd. Ko je posodica polna, jo vzemi ter jo dodeni slabiču. To storiš lahko več večerov zaporedoma. Uporabi torej za okrepitev slabičev, oziroma za izenačenje panjev enega naštetih načinov in dobil bodeš iz vseh panjev tekom enega tedna do 14 dni prvice. V kratkem pa imaš rojenje pri kraju.

Čebelarjem pa, ki še iz različnih tehtnih in netehtnih razlogov niso opustili čebelarjenja na stari način v kranjcih, pa svetujem, da se drže načela vsajati roje vsaj v večje in ne tako zelo majhne panji, ki so pa brez špranj in ki so med sabo vsi enake mere, kakršna se od osr. čebelarskega društva priporoča. To vsekako pospešuje prodajo živih čebel. To se pa že da polagoma brez stroškov izvesti. Sicer pa imajo ravno sedaj najugodnejšo priliko, da polagoma preidejo k premakljivemu delu, ako si nabavijo za začetek eden ali dva moderna panjů ter vanje vsajajo roje.

Panjí za roje pripravi na že opisani način. Opremi jih z začetki, vendar pa daj spredaj najmanj po eden izdelan satnik, da odložijo čebele strd, ki jo prineso sabo in da zamore matica takoj začeti z odlaganjem jajec. Tudi je dobro, da daš roju več izdelanih satov, med katere se vrine okvirčke s samimi začetki. Tak roj prav pridno dela in izdelava v enem tednu do 10 satnikov dunajske mere. Da bi pa roj vsadil na cele medstene, s tem načinom pa se ne morem spoprijazniti, ker imajo čebele preveč zožen delokrog in ker se navadno nekaj teh sten polomi in potrga, predno so ga zamogle čebele pravilno pritrčiti, in v panju zamore nastati popolnoma zmešana stavba.

Ako čebelariš v težkih panjih, ali pa če so panji v čebelnjaku pritrjeni, moraš za ogrebanje imeti manjšo škatlo ali slamnat pletar, v katerega streseš in ometeš roj in ga lepo čedno pretreseš in na rahlo vsuješ v določeni panj. Roj pa takoj ogrebi, ko sedé čebele v grozdu! Na posamezne čebele ne čakaj! Vsaj nekatere roje zvagaj in si zapiši starost matice na listek za opazke. Enako zaznamuj panj, ki je dal roj in pripiši datum, da se zamoreš ravnati glede druga.

Če se ti je roj vsedel visoko, na nedostopno mesto, pa nastavi škatlo v neposredno bližino k grozdu. V škatlo daj sat z odprto trotovo zalego in čebele se bodo kmalu preselile v škatlo, posebno, ako si zamogel le vsaj malo čebel stresti v škatlo; te napravljajo šum in privabijo matico z ostalimi čebelami.

Ako nimaš pred čebelnjakom primernega drevja, na katero bi se vsedali roji, pa vtakni v zemljo svežo smreko. Na njo se radi vsedajo roji, nato pa se kar z rojem vred prenese na poljubno mesto.

Ako se ti zdi roj pralahak in si tudi ne želiš druga, po postavi roj na mesto plemenjaka, tega pa daj na novo mesto. Vse čebele, ki izletijo v prihodnjih dneh iz obeh panjev na pašo ali po vodo, se povrnejo k matici, k roju. Ta bode silno okreval. Plemenjaku pa moraš za par dni dajati vode, ker se nobena starka z vodo ne povrne v ta panj. V kakih petih dneh pa je to tudi že v redu. Kmalu bodo začele izletavati mladice, izlegla se bode godna zalega in matica. Panj si bode kmalu opomogel, rojil pa ne bo več. Tako dobiš dva enako močna panjů.

O slabem vremenu moraš roj pitati z redkim medom. Stokrat ti povrne, kar mu ga daš vsaki drugi večer tekom prvega tedna. Ako je dobra paša, počakajmo, da čebele zasedajo vališče vsaj na 14 pol-okvirčkih. Matica je porabila vsak prostorček v vališču za stavljenje zalege, le kakšna dva prsta

širok pas nad zalego so čebele napolnile s strdjo. Sedaj je pravi čas, da odprem medišče, katerega napolnim z izdelanimi starimi sati. Predno se bi pričakovalo, začno čebele polniti sate v medišču, in v ugodnih razmerah da na ta način roj po 5 kg strdi.

Pa ne samo rojem obračaj svojo pozornost, ampak tudi izrojence imej vedno v pregledu. Slednji kaj radi postanejo brezmatični, posebno če so dali druge in tretjiče. V tem slučaju se pripeti, da so izrojile vse matice. Ker se je to zgodilo 7. — 10. dan po prvcu, ni v izrojencu več mlade zalege, iz katere bi si zamogle čebele vzgojiti mlado matico. Lahko pa je tudi mlada matica ponesrečila na svojem izletu med prašenjem. Za ta slučaj imej vsakdo primerno število lepo izprašenih matic v malih prašilčkih v zalogi, s katerimi v trenutku pomoreš brezmatičnežu.

Vzemi v ta namen najboljšemu panju nekaj pokritih matičnjakov ali kar z zalego, ali pa jih izreži in vstavi v druge satnike. Te daj v male panjiče, katere predeliš v male, posamezne predelke za tri sate. Obsebi razumno moraš pridjati tudi mladih čebel ali kar iz istega ali pa iz drugega panjů ter skrbeti, da imajo dovolj strdi in tudi dovolj vode, vsaj za prve dni. Ko se je matica izprašila in začela staviti zalego, pa jo porabiš za zgoraj omenjeni namen, ali pa jo kje drugje zamenjam za staro, onemoglo matico. Če pa ti tega ni treba, pa razširi prašilček, dodaj godno zalego, da postane močnejši, in gotovo ti pride pred ajdovo pašo za združenje.

Ako nam bode vreme milo, imeli bomo že začetkom prihodnjega mesca opravka z izmetavanjem strdi. Pazi, da bode strd že dozorela, kar spoznaš na tem, da je sat do polovice pokrit. Nedorozorela strd se ne drži, ampak se izpridi. Za odkrivanje nikar ne kupujte dragih vilic in nožev, ampak priskrbite si navaden krivec, ki ga rabijo črevljarji. Ta je cenejši, bolj trpežen in tudi bolj pripraven. Kdor ga preizkusi, ostal bode pri njem.

Želim torej, da bi skoraj imeli težke roje in težke sate. Saj bi bilo komaj pri tej draginji! Zato pa se tudi držimo glede cen strdi na enakem stališču, kakor sedaj stoje cene drugih živil.

J. Lukman.

Ribičićevo „Kraljestvo čebel.“

Poroča profesor Makso Pirnat, Kranj.

Mnogo poučnega pa tudi zabavnega imamo že napisanega o čebelah v lepem našem slovenskem jeziku. V gladkem prevodu lahko beremo znameniti knjigi „Popolni nauk o čebelarstvu“ in „Razpravo o rojenju čebel“, ki jih je napisal naš slavni čebelar in rojak Anton Janša in kateri sta še danes najboljši in najzanesljivejši svetovalki vsakemu čebelarju. Mohorjeva družba nam je podala poljuden popis čebelarstva in v 15. letnikih „Slovenskega čebelarja“ je nakopičenega ogromno važnega gradiva o čebelah in čebelarstvu. Pred kratkim pa smo dobili drobno knjižico „Kraljestvo čebel“¹,

¹ Mladinski spis. Spisal Jožef Ribičić. V Ljubljani 1912. Last in založba „Zaveze avstr. jugoslov. učiteljskih društev“. Natisnila „Učiteljska tiskarna“ (Pl. zvezek Jana Lega mladinske knjižnice.) Str. 72. Cena 60 v.

ki v podobi mične povesti pripoveduje o čebelicah. Namenjena je naši mladini, poskrbeti hoče, da se naši otroci že v mladih letih začno zanimati za čebelice in da tako ne zamre med Slovenci zarod navdušenih čebelarjev.

Vsebina knjižice je približno tale: Čebeli Oola in Jamida stražita ponoči pred panjem in se pogovarjata o novi matici, o njenem svatovskem potovanju, ko gre baje k bogovom, da ji dajo nauke za vladanje; pa ti bogovi so menda pomrli, odtedaj so minili zlati časi za čebele in ker je čebela pičila božjega poslanca, je morala umreti in usojeno je, da umre vsaka, ki piči. Stražnici vjameta nato dozdevnega sovražnika in ga trdo pestita, proti jutru, ko se je bolje videlo, pa spoznata v vjetnici mlado čebelico in jo odpeljeta v panj, kjer je že vse iskalo mlade ubežnice. Čebela Keketa, ki vživa v panju največji ugled, krsti mladenko za Tiilo, vzame jo pod svoje varstvo in ji v panju razkazuje satovje, vodi jo k celici, v kateri se je izlegla Tiila; govori ji o medu, o celicah z zalego, o celici z matico. Pa posije zlato solnce in vse vre ven na vrte, livade, travnike, tudi kraljica odide na ženitovanjsko potovanje. Mala Tiila ostane v panju, sladka se z medom po željah svojega srca; tu se vrne Keketa, obložena s cvetnim prahom, in uči Tiilo letati ter skrbeti za največjo čednost v panju, kjer ne trpe nobenih smeti in nesnažnosti. Čebelice prezračijo panj, na kar se vrši slovesen sprejem matice, ki se je vrnila s potovanja. Matica zasede prestol, pozdravi svoje podanike in izreče zahvalo dvorjanikom (trotom), ki so jo varovali na izletu pred vsako nevarnostjo. Keketa obljubi matici v imenu ljudstva vdanost in zvestobo. Čebele gredo zopet na delo, trotje se spravijo nad med in ga hlastno povživajo, Keketa pa nadaljuje s Tiilo vaje v letanju. Ponoči ima Tiila mučne sanje o ostudnih trotih; ko se zbudi, jih vidi lene ležati na tleh. Keketa pelje Tiilo prvič iz panja; vsa srečna je mlada čebelica in skrbna Keketa jo poučuje, kako naj rabi svoje oči, spočetka jo vodi okrog čebelnjaka, potem pa jo vzame sabo na livade in jo uči nabirati med. Ko se vrneta, opazita, da se vnema med čebelami vedno večja nevolja proti lenim trotom. Na predlog modre Kekete se odpravi k matici posebno odposlanstvo, da se uredi vprašanje glede trotov. Matica brani in zagovarja trote, svoje dvorjanike, svoje spremljevalce in branilce na ženitovanjskem pohodu. Vsled tega zavlada med čebelami silno razburjenje; junaško planejo nad trote, svoje zajedalce, in začne se strašen boj, ne boj, mesarsko klanje. Mrtva trupla pomečejo iz panju. Dve čbelici izvohata matico, katero so vile spravile v varno zavetje Jamida in njene prijateljice in zbudita vse tovarišice, da se gredo poklonit kraljici, katera prosi svoje ljudstvo odpuščanja, ker je bila preveč potegnula s troti. Keketa in Tiila živita kot najboljši prijateljici vedno skupaj. Žalibog pešajo Keketi moči in obhaja jo slutnja o smrti. Samo to bi še rada doživela, da zavlada nova kraljica. Nekoč zopet bereta Keketa in Tiila med; ko se vračata, opazita, da je iz njunega panja izletel roj s staro kraljico; Keketa in Tiila skleneta, da ostaneta zvesti staremu domu. Ob prihodu domov opazita, da nova matica pregleduje svoje podanike; vse čebelice stoje na glavah, mole zadke kvišku in mahajo s krili. Drugi dan venčajo novo matico za kraljico z velikimi svečanostmi in brezmejnimi veseljem. Keketi

gine življenska moč; zadnjikrat poleti ven s Tiilo v božjo naravo; ko nese Tiila med domov, se Keketa še enkrat požene v zrak, pa pade na tla in umrje. Tiila in domovina sta bili njena zadnja misel. Tiila se vrne, najde svojo prijateljico mrtvo in vsled srčne bolesti tudi sama pogine.

Oglejmo si sedaj поблиže nekatera mesta in nekatere prizore, da spoznamo razen vrline in prednosti, po katerih se v obilni meri odlikuje Ribičičeva povest o čebelah.

Kako živo nam je naslikal prizor, ki se odigra koncem prvega odstavka. (Str. 11, 12.) Tu si stojijo nasproti na eni strani stražnici Jamida in Oola, na drugi mlada čebelica, ki se je prav kar izlegla in ki pravzaprav sama ne ve, kako je prišla iz panju. Stražnici jo pa pomotoma smatrata za bogsigavedi kakega sovražnika. Stražnici postopata odločno, energično, kakor kak policaj modernega mesta. To mlado nežno bitje si nikakor ne more pomagati iz zadrege, saj je komaj prišlo na svet; samo tega se boji, da bi mu stražnici ne potrli obročkov in ne polomili nog. In končno to razočaranje! Vjeti sovražnik — to je mlada čebelica. Jamida in Oola hitita sedaj, da bi z ljubeznjivostjo in prijaznostjo popravili to, kar sta preje v zmoti hudega storili nedolžni sestrici, ki se da le polagoma potolažiti.

Solnčni vzhod! Veličasten prizor v naravi je to. Mogočna in pomlajevalna je sila, s katero vpliva novorojeno solnce na vse stvarstvo, na človeka in živali in rastline. Pa čujmo, kako pozdravijo jutranje solnce čebelice. „Solnce, solnce, juhe, juhe, ven, ven. — Izhaja, izhaja, — ven, ven na trate, na poljane! Cvetice nas že pričakujejo — ven, ven na solnce — juhu, juhe. In zašumelo je v zraku in na tisoče čebel se je vzdignilo prepevajoč od tal in zletelo proti vzhodu in od tam ven na solnce, na loke, in trate in polja.“ (Str. 22.)

In mi učitelji, ki se nas večkrat pri našem trudapolnem poslu polasti nevolja in nepotrpežljivost, pojdemo se učiti k čebeli Keketi! Kako ljubeznjivo, kako mirno, kako potrpežljivo je ravnale s svojo mlado prijateljico Tiilo, ko jo je učila letati. (Str. 25, 26.) Zato pa tudi uspeh ni mogel izostati. Že je zletela Tiila za palec visoko; pa ni obupala, dasi so bili prvi poskusi tako nerodni in so se zdeli skoro brezuspešni. Ko se je odpočila, je zopet napela vse moči, zletela je dvakrat tako visoko, torej za dva palca, in potem se je sama urila naprej in zvečer je mogla preleteti že pošteno višino od tal pa tja do dvanajste celice.

Slovenski pregovor pravi, de je snaga Bogu draga. Če je draga Bogu, mora biti tudi ljudem, posebno pa še čebelam. Torej se ni čuditi, da je bil eden prvih naukov in navodil, ki jih je dala izkušena Keketa mladi Tiili, kako treba skrbeti za snažnost v panju (Str. 27, 28.)

Naj bo stanovanje še tako lepo, pa ni prijetno bivati v njem, ako ni pošteno prezračeno. Ej dobrega zraka potrebujemo vsi, ljudje in živali, tako tudi čebelice. Kako pa zračijo čebelice svoj panj? Vstopijo se v dolgo vrsto, pa v taktu mahajo s krili, napravijo tako umeten veter, ki odstranjuje segreti zrak iz panja in dovaja svežega vanj. Zanimivo in uzorno nam o tem pripoveduje Ribičič. (str. 28, 29.)

Srce utriplje veselja otrokom, če se vrne težko pričakovana mati v njih sredo. Tako zaigrajo tudi čebelicam nežno vdana srčeca nepopisnega veselja, ko pride matica s tako važnega, a tudi nevarnega ženitovanjskega potovanja srečno domov. Z burnim veseljem jo sprejmejo čebele. Matica stopi med svoje zvesto ljudstvo. Pa berimo, kako srčkano nam o tem pripoveduje pisatelj: „Kraljica je šla med vrstama. Veličastno je hodila in prijazno je kimala z glavo na desno in na levo. Srca čebelic so utripala veselja in lica so bila jasna.“ (Str. 31.)

Prav iz srca se nasmejemo, ko beremo, kako pelje Keketa Tiilo k ležišču lenih dvornikov (trotov), da si ogleda te nepridiprave. „Tiila je pogledala in se začudila. Vse polno črnih dvornikov je ležalo na tleh. Spali so vznak in noge so imeli prekrižane na tolstih trebuih. In smrčali so tudi, enkrat tanko enkrat debelo: „grr, grr, grr, gr.“ „To vidiš, je — šiba božja!“ pravi Keketa. „Tako spe do poldne, in mi jih pitamo! Pogledaj jih, kako so tolsti, kar mast visi od njih! Fuj! Pogledaj jih objestneže, hinavce! „Grr, grr“, neprenehoma do poldan. Potem se zbude, hite h kraljici kakor nori, drug čez drugega, se ji laskajo, delajo poklone do tal in ji ližejo krila. To je njihov poklic! In mi jih pitamo! Fuj!“ (Str. 36, 37.)

Mojstrsko se zna pisatelj povsod prilagoditi življenju čebel. Lep dokaz za to je ono mesto, kjer nam pripoveduje o Keketi, ko prvič vzame sabo Tiilo iz panju in obletava ž njo čebelnjak in jo vpraša: „Kaj vidiš!“ „Mnogo, mnogo reči, ki plešejo! „Hihihi“, se smeji Keketa, „plešejo, da, plešejo! To so zeleni listi na lipi, ki se zibljejo, ker je veter. Ali ne vidiš nič družega!“ „Še druge liste, ki so beli in rumeni.“ „To je cvet. Ali veš, kaj je v cvetju? Poslušaj: v cve-tu je — — m-e-d!“ „Mmmtatata“, se oblizne Tiila in pošklili še enkrat navzgor.“ (Str. 39.)

Pa tudi katero prav nedolžno smešno podobno oni o smrčeih trotih zna povedati pisatelj. Le beri o dveh čebelicah, ki sta ob priliki upora proti trotom tako skrbno iskali matice, pa sta bili na tej svoji poti nenadoma oblitni od plohe medu, iz katerega sta se komaj izkobacali (Str. 54.) Poslušaj, kako premeteno sta znali voditi za nos Keketa in Tiila lastovko, katera ju je hotela vjeti in požreti. (Str. 59, 60.) In dobrovoljen smeh ti zaigra na obrazu, ko slišiš, kako pregleduje nova matica svoje čebelice, ki se postavijo na glavo in mahajo s krili, da si obdrže ravnotežje. Tudi Keketa se moško postavi na glavo, a Tiila se stvar ne posreči, kar pa nič ne škodi, ker v tem trenutku zaključí kraljica svoje pregledovanje. (Str. 65.)

Ljubeznjivo spremlja pisatelj prijateljici Keketo in Tiilo, ko bereta med in že tako prijázno in vablivo voščita cvetkam dobro jutro, jih nagovarjata kot tetke in se jim srčno zahvaljata za prepuščeno sladko hrano. (Str. 62, 63.) Višek mojstrskega pripovedovanja pa je dosegel v zadnjem odstavku, v katerem nedosežno lepo slika smrt Kekete in Tiile. Berimo konec te slike: „Zažvižgal je veter, se približal in pogledal. In še bolj je zažvižgal in z vso silo se je uprl v cvetko nad čebelicama. Cvetka je zastokala, se pripognila. Iz vrha so se usuli majhni beli lističi in pokrili mrtvi čebelici z belo dišečo odejo. In veter je šel dalje in pretrgal oblak tam na zahodu; rdeč žarek se je

preril skozi, pozdravil cvetko, se poigral z belimi lističi, vztrepetal, poljubil mrtvi tovarišici in tiho odšel. Velika, krvavordeča krogla je zatonila v daljavi." (Str. 72.) To je poezija. To res gre do srca, mehko neznano mehko ti postane v duši, v očeh se zaleskeče solza iskrenega ginja.

Navedli smo kratko vsebino te knjižice in povdarili tista mesta, ki se nam zde posebno lepa in značilna za pisatelja. Reči moramo, da je vrlo rešil stavljeno si nalogo. Vglobil se je v dejanje in nehanje čebele, z resnično ljubeznijo, s pravim zanimanjem in z bistrim očesom je opazoval življenje te nežne žuželke. Zato pa diha ta knjiga ljubezen do prirode, do čebelice in prehaja v bralčevo srce. Izkazal se je spretnega pripovedovalca; in gladko mu teče lepa naša slovenska beseda. Tako fletno more pisati le tisti, ki se oklepa z vso silo svoje duše predmeta, katerega obdelava.

Končno hočemo opozoriti na nekatere stvarne nedostatke. Oko čebele se ne premika samo zase, kakor bi bilo soditi po opisu na str. 1., ampak le z glavo vred. — Umre čebela, če piči, le tedaj, ako želo potegně za sabo del čreves; dognano je, da ostane do 70 % čebel živih, čeprav so pičile. (Str. 9 in 10.) Pred solničnim vzhodom čebele, zlasti mladice, ne zapuščajo panjů. (Str. 10, 37, 40.) Rojev, ki bi imeli 40.000 čebel, skoraj ni; tak roj bi tehtal 7 kilogramov, a znano je, da tehta najboljši in najbolj obljuden roj 3—4 kilograme. (Str. 16.) Kraljica gre s troti na ženitovanjsko potovanje ali kakor pravijo naši čebelarji, na prašenje navadno okrog poldneva, ne pa zjutraj ob solničnem vzhodu. (Str. 22.) V panju se čebela navadno ne more vaditi v letanju, ker manjka ondi prostora; tudi se ne izuri in izvežba v letanju že v dveh dneh, to traja mnogo dalje, ker napravi mlada čebela prvi izlet iz panjů šele približno čez štirinajst dni. (Str. 26.) — Na panjevi bradi se ne nahaja kar več sto čebel, kadar prezračujejo. (Str. 29.) Čebele ne pregrizujejo prašnikov; cvetni prah ometajo s ščetkami in ga s sprednjima paroma nog spravljajo v kepico. (Str. 40.) Da bi se čebele ob času preganjanja trotov v svoji razburjenosti izpozabile tako daleč, da bi se lotile tudi matice; pač ne odgovarja resnici. (Str. 56.)

Glede rabe posameznih izrazov je pomniti, da slovenski čebelarji ne poznajo delavk, ampak le matico, čebele in trote; tudi ne pravijo cvetnemu prahu, ki ga prinašajo čebele, hlačke ampak obnožina (str. 25); prostor pred panjem bi bilo bolje namesto most imenovati panjeva brada, kakor je to pri naših čebelarjih navada in kar je tudi bolj jasno.

Vse netočnosti lahko odstrani pisatelj recimo pri drugi izdaji; pa bo njegov spis le pridobil na svoji vrednosti.

Tako pa pojdi, drobna lepa knjižica na pot med slovensko mladino in bodi ti povsod dobrodušen sprejem. Vzbujaj našo deco ljubezni do božjega stvarstva, posebej še do ljubih naših čebelic, in navajaj nas vse, stare in mlade k veselju do dela, k pridnosti, po kateri se tako odlikuje ta drobna žuželka. Ako bomo skušali posnemati marljivo čebelico v njenem neutrudljivem delu, nam bo dobro in sreča in zadovoljnost bo z nami in z narodom našim. In tako se zgodi!

Dostavek urednika: G. profesor Makso Pirnat je predaval o „Kraljestvu čebel“ tudi gimnazijcem v Kranju. Podrobneje poročilo o prezanimivem govoru priobčimo v prihodnji številki „Čebelarja“. Tu bodi le omenjeno, da so bili pri tem navzoči razun mnogih gospodov profesorjev z g. ravnateljem tudi predsednik čebelarskega društva gospod c. kr. notar Mate Hafner in nekaj učiteljstva iz okolice.

Čebelarji.

Spomini. Piše M. P.

3. Kocijev France.

Takole okrog dvajset številčk šteje naša vas Podkraj. Hiše se ne drže skupaj, kakor to vidimo po nekaterih selih, ampak so raztresene: tu stojita dve skupaj, tam čepi mlin v samotni globeli, na tretjem kraju so se znašle skupaj štiri hiše, kakor bi jim bilo predolgčas, če bi ležale raztresene. Najvišje na pobočje hriba Cicla, ki ščiti in čuva našo vas na južno stran, so se pomaknili trije gospodarji: Brdar, Tišlar in Kocij. Temu Kociju pristavljajo Kocij v Ulicah, da ga ločijo od Kocija na Selih, ki pa tudi spada še k naši vasi.

Noben del našega sela mi ni tako k srcu prirasel, kakor oni, kjer imajo svoja domovja Brdar in Tišlar, oba nekako enako visoko, in Kocij, za dvoje, troje streljajev pomaknjen ob pobočju navzdol. Brdar, Tišlar in Kocij, ali pravzaprav Kocijev France, to so bili naši najboljši sosedje, ž njimi smo pri nas največ občevali, z drugimi Podkrajci ne tako, čeprav ne morem reči, da bi ne bili dobri in v zastopnosti ž njimi. Pa že tako pride. Nekateri ljudje so si bolj pri srcu in so tesneje zvezani kakor drugi, čeprav stanujejo tudi ti v eni in isti vasi.

Brdarjevi so si postavili svojo hišo pač na najlepšem, pa tudi najvišjem mestu v vasi. Res da vodi do Brdarjevega doma ne posebno prikladen, strm kolovoz in prav taka pešpot, res da leže Brdarjeve njive v jako nagnjenem bregu in jih je težko obdelovati, a za to pa dela bližnji gozd Brdarju prijetno zavetje in zatišje, v katerem je sadno drevje dobro zavarovano in obilo in rado rodi, in izpred Brdarjevega kozolca, ki stoji ponosno razkoračen konec hiše, se ti odpira tako prijeten in mičen razgled, kakor ga nimaš od nobenega drugega doma v Podkraju. Vso moravško dolino skoraj pregledaš odtod, to res mično dolinico, sredi katere se beli lepa vas Moravče s svojo dekanjsko cerkvijo, katera ima dva mogočna zvonika. Malo nad Moravčami pa so v Jurkovem Brezju pripravili božjo njivo, v katero legajo k dolgemu počitku stari in mladi prebivalci moravske doline, kakor jim pač odbije ura zemskega bivanja. Na levi tam v daljavi se širi dobsko in mengeško polje s svojimi vasmi, gradovi in cerkvami. Prav nam nasproti pa se dviga raztegnjeno hribovje nad Lukovico in Brdom. Zlatopoljska in Vranjpeška cerkev čuvata nad njim, v ozadju pa so se v nebotične višave povzpeli strmi vrhovi Kam-

niških planin in ponosno in nekako pomilovaje zro doli na male gričke in hribe, na ravna polja in na te neštete drobne vasi in vasice, ki so pač tako neznatne, tako malenkostne v primeri z orjaškimi skladi skalovja, iz katerega so si Kočna in Grintavec in Ostrica in Brana in Rinka sestavili svoja pobočja in snežena temena. Večkrat sva z Brdarjem posedala ob njegovem kozolcu, uživala prelep ta razgled, govorila o vsem mogočem, zraven si pa privoščila kozarec tepkovca in kos črnega kruha, navadno pomazanega z orehi. Bilo je na Brdarju nekaj posebnega. Po svojem modrem govorjenju in ponašanju se mi je že kot otroku tako prikupil, da sem si ga sam izbral za birmanskega botra. Da bi ga bili vi videli na moj birmanski dan! Lepo rdeč je bil v obraz, dasi jih je že tedaj štel nad sedemdeset, lepo svilen ruto si je bil privezal pod vrat in oblekel se v črno obleko, ki je bila lična, dasi narejena iz pobarvanega domačega platna. Mož me je imel jako rad, kakor jaz njega, in hudo bi se mu bil zameril, ako ne bi bil o vsaki Veliki noči prišel po piruhe.

Najbližji sosed Brdarjev je bil Tišlar. Po priimku bi človek sodil, da se je bavil z mizarstvom in skrbel sosedom za mize in stole in omare in enako ropotijo; a kaj še, bil je po obrti krojač. Delal in šival je po stari šegi, a trdno in zanesljivo. Njegov šiv je držal kakor birič tatu. On je bil v naši dolini menda zadnji krojač, ki je znal delati jirhaste hlače ter jih umel ob strani lepo opisati. Tudi midva sva se pobotala, da mi naredi hlače iz jirhovine, pa ne vem kako, da ni prišlo do tega. Vem pa, da mi je enkrat kot pastirju napravil močne hlače iz belega trdnega domačega platna, in nič mu nisem zameril, da mi je eno hlačnico urezal prav (na lice), pri drugi se mu je pa naključilo tako, da je bilo platno obrnjeno narobe. Tudi se še spominjam, kako se je moj oče večkrat v družbi pošalil: „E, kaj boste vi, ki vam šivajo obleko krojači, meni jo pa dela „tišlar“. Reči pa moram, da ga naša vas pa menda tudi vsa moravska dolina ni imela takega dobrovoljčka kakor je bil Tišlar. Pravzaprav je bil revež, kočar, ki je moral še nekaj sveta v najem vzeti, ako je hotel prerediti kravico in po enega prašička. Pri koči je imel le malo svojega sveta, zato si je najel globoko doli v dolini par njivic in travnik in odtam je vse pridelke znosil v oprtanem košu domov. Pa kaj se je on brigal za vse trpljenje, nadloge in sitnosti, katerim njegova dobra volja ni dala priti do veljave. Če mu je še tako trdo predlo, pa se je malo ponorčeval iz sebe, iz drugih, iz celega sveta, pa je pozabil na vse neprilike. Božjih darov si je privoščil, kolikor je bilo prav in po pameti. Nazadnje ni živel tako siromašno, kakor bi človek sodil; sam je večkrat rekel, da poje več mesa kakor ta ali oni Podkrajec, ki ima veliko posestvo in tudi kaj denarja na strani. Ako mu krava ni bila po volji, pa je ni mogel prodati, jo je kar doma zaklal, meso posušil in ga potem polagoma zavžival. In kaj pač ne bi bil Tišlar tak dobrovoljček! To mu je bilo že v krvi, saj je bil v mlajših letih godec. Pravijo, da takih godcev na dolgo in na široko ni bilo najti, kakor so bili Tišlar, pa njegov sosed Kocij, potem Majce iz Grabna in pa neki Pevec, doma menda iz Beričevega. Sam Tišlar mi je večkrat pripovedoval, kako lepe čase in koliko zaslužka je imel kot godec.

Obhodil je po ženitovanjih in po cerkvenih žegnanjih ves Brdski in še dober del Kamniškega okraja. Ženitovanja so tedaj trajala po več dni, makari ves teden, in godcem so letele v žep šmarne petice in srebrne dvajsetice, tuintam tudi kak križavec, ne pa nikel in zmešan baker kakor danes. Žegnanja pri raznih cerkvah so se obhajala slovesno; godci so med mašo godli v cerkvi, po maši po gostilnah, kjer so plesali. Nekateri godci so si tedaj prihranili lepe denarce, Tišlar pa si je od denarja, ki ga je prigodel, tudi kaj privoščil in navadno le malo ali nič prinesel domov. Ker je bil Tišlar dobrovoljček in ni poznal ne jeze, ne tuhtanja in žalosti, je učakal nad devetdeset let in se norčeval še iz smrti, ko je potrkala na duri njegove bajte.

Hiša Kocijevega Franceta, v en konec zidana, v drugi lesena, se ponižno skriva med češpljami in hruškami ob razdrapanem, semintja strmem kolovozu, po katerem največ prevažajo Podkrajci in drugi les iz gozdov, ki jih imajo za Babnico, v Velikem Dolu in celo tik gori pod vrhom Cicla. Francetov oče je bil silno priden in štedljiv človek; kadar mu je pripuščalo domače delo, je hodil tudi kot godec po ženitovanjih in žegnanjih in si s tem pridobil lepih krajcarjev. Pravijo, da je malokateri godec znal tako mojstrsko in lepo igrati na klarinet kakor Kocij. Umril je nenadoma. Ko je šel z nekega ženitovanja, je medpotoma srknil dvoje požirkov vode iz male jamice na obpotni skali, da bi namočil razsušeni klarinet. Tista voda pa je bila menda strupena. Prišel je še do doma, pa se ulegel, začel izpreminjati barvo in nepričakovano umrl. Posestvo sta prevzela njegova otroka, France in Jera, poštena človeka, ki sta ostala samca do smrti.

Boljšega človeka nisem poznal ne Podkrajem ne v okolici kakor je bil Kocijev France. Poznal ni sam prav nikakih potreb, rad pa je storil dobro vsakemu, naj ga je že prosil tega ali onega. Ako se je komu mudilo z delom na polju, v gozdu ali na travniku, pa mu je primanjkovalo delavcev, poklical je Kocijevega Franceta, kateri je takoj in brez obotavljanja prišel pomagat, če je le sploh bilo mogoče. Iz gozda so vozili les; pa so preveč naložili, voz je obtičal, par volov ni moglo ničesar več opraviti; zleteli so h Kocijevemu Francetu, ki je mahoma prihitel s svojima voličema na pomoč. Sosed je zabredel v denarno zadrego. Treba je novcev, a pri domu ga ni krajcarja, kam naj se obrne. Stopil je takole skrivaj, kakor je že ob takih prilikah navada, pa potožil in razodel Kocijevemu Francetu svoje težave, in France je stopil v zidano kamrico, kjer je imel v skrinji vedno nekaj denarja, pripravljenega za vsak slučaj, in prinesel in naštel naprošeno vsoto. Pa obresti ni takoj odštel in tudi brez mrmranja je malo potrpel, če dolжник ni mogel vrniti prav ob tistem času, kakor se je bil zavezal. Brez pretiravanja trdim, da je v resnici pod prteno Francetovo srajco bilo zlato slovensko srce. Zato so pa Franceta tudi vsi sosede in znanci daleč na okoli čislali in spoštovali. Tudi njegova sestra Jera ni zaostajala za svojim bratom, kar se tiče dobrote srca. Bila je pridna, kakor malokatera ženska v okolici, predelala in prebedela je celo vse noči; pa kakor je bila sama skromna in varčna, tako je bila usmiljena do revežev. Berači so šli z obilnimi darovi od Kocijeve hiše. Posebno rada je imela nas otroke. Če smo se le pokazali kje blizu

hiše, že nas je priklicala in skočila v podstrešje. Nekaj je zaškrtalo; velika skrinja se je hreščaje odprla in zaprla. Mi smo že kar vedeli, kaj bo. Že je stala Jera pred nami s polnim predpasnikom sladkih suhih hrušk in okusnih orehov pa nam jih je nasula v klobuke in predpasnike in žepe, da so nam kar proč stali. Prav tako radodarni kakor Kocijevi so bili tudi Tišlarjevi in Brdarjevi. Kolikokrat smo se otroci sladkali pri Tišlarju z debelimi, temnomodrimi cimbarami in sladkimi hruškami, ki so dozorele tedaj kakor oves in so jim zato tudi ovsenke dejali; in neštetokrat nas je pogostil Brdar ali njegova hči Lenka z jabolki in črnim slastnim kruhom; tako okusnega kruha ni znala v vasi peči nobena druga dekleta kakor Brdarjeva Lenka.

Da bi tako dober človek, kakor je bil Kocijev France, ne bil gojil tudi drobnih, ljubkih čebelic, bi se nam moralo zdeti čudno. Res je imel tam za hlevom, kjer se končuje vrt in se začenjajo njive, prav čeden čebelnjaček in v njem vse polno panjev kranjičev, pa ne praznih ampak bogato naseljenih z marljivimi živalicami. Imele so na sadnem drevju, pa po bližnjih njivah in v gozdu, ne posebno oddaljenem, obilo tečne paše in hrane. Kolikor se spominjam, je Kocijev France, kakor je bil že uslužen, vedno prepuščal del čebelnjaka sosedom, navadno Polku in Rožiču, da sta tukaj spravila svoje čebele, ker tedej nista še imela lastnih čebelnjakov.

Sedaj pa še nekaj! Pa ne da bi se komu zameril! Kakor sploh med ljudmi, tako je tudi med čebelarji nekaj takih, ki so prav radodarni in ki radi postrežejo s satom medu, da ga namažeš na kos kruha in se tako posladkaš, drugi pa so skopi in le nerad jim gre izpod rok, seveda tedaj, če ga je treba komu kosec podariti. Hvala Bogu, jaz se ne morem nikakor pritoževati v tem oziru nad svojimi čebelarji znanci. Kolikokrat mi je že postregel z okusnim pridelkom pridnih svojih muh Šolov ata v Stražišču ali Janez izpod notranjskega Tisovca, ki sedaj vari in kuha v Kranju razne čarodejne pijače za zdravila, a si poleg tega še vedno utrga toliko časa, da pošteno poglešta svoje muhe; tudi to mi je dobro znano iz skušnje, kako sladek je med, ki ga nosijo Žontarjeve čebele v Kranju ali pa Grenkevove na Rupih. Nekateri moji čebelarji so bili in so še celo preradodarni do mene, da se mora človek kar braniti medu, in tak čez vse mere dober in postrežljiv čebelar je bil tudi Kocijev France.

Med trdim delom in trdom so se stekali dnevi Kocijevemu Francetu. Pa se mi zdi, da mu naporni kmečki opravki niso bili v nevoljo, ampak v srečo in zadovoljnost. Imel je veselje do dela. Kaj je napravil po zimi? Da ne bi lenaril, kadar zapade sneg, je za razne kupce, ki so bili nakupovali po naših gozdih les, samotež vlačil iz višave hlode v nižavo malodane blizu tja do svojega doma: odkoder so jih vozniki ob ugodnem vremenu na vozeh odpeljali naprej. Pa mu pravzaprav takega vbadanja prav nič ni bilo treba. Pri vsem delu in trpljenju je zadovoljno živel v svoji skromni hišici. Nekak blagodejen mir in prijetna zadovoljnost sta kraljevala na njegovem domu. In radi smo zahajali k njemu sosedje in prijatelji. Poleti smo kar na travi pred Kocijevo hišo posedali in prekramljali cele ure pa veseli opazovali množice čebelic, ki so se usipale iz panju in se vračale bogatoobložene z

medom. Po zimi smo pa poiskali zavetja v topli in vedno čedni hišici in se pogovarjali z gostoljubnim gospodarjem, ki nikdar ni pozabil postaviti na mizo hokal rezkega, a zdravega tolkovca in hleb črnega kruha. Mnogo veselih ur sem preživel na Kocijevem vrtu pri čebelnjaku ali pa v njegovi preprosti a tako ljubki hiši, v kateri je kraljevala tam za vrati mogočna zelena peč, v nasprotnem kotu pa se belila čista javorjeva miza, visoko gori pod stropom pa so se lesketale svetniške podobe, poslikane po stari šegi na steklo. V hiši so imele svoj prostor prejšnje čase tudi navadne kmečke statve, na katere so tkali domače platno. Pa so jih pozneje odstranili. In tako danes le redko naletiš na domačega tkavca, nekdanj pa je vsak drugi ali tretji kmet izdelaval platno, močno in trpežno, za vsakdanjo rabo. Posebno slovesno veselje pa je vladalo po Kocijevi hiši, kadar smo obhajali Francetov god. To je bilo navadno na Velikonočni pondeljek. Zbrali smo se tedaj pri njem: Jakec iz Javoršice, njegov sorodnik, soseda Matiše in Tišlar, moj oče in jaz, semtertja še kak drug godovalec. Mi smo skrbeli za pijačo, Francetova sestra Jera pa je obložila mizo z okusnimi jedmi. Ostali smo skupaj navadno dolgo v noč. Zapeli smo kako kratkočasno, najbolj 'pa je za zabavo skrbel bivši godec Tišlar, ki je pozabil, kadar je bil posebno razpoložen, na slovenski svoj materni jezik in govoril v neki mešanici, ki je cikala na nemščino, pa je imela pridejane še druge primesi iz bogsigavedi katerih tujih jezikov. Z veseljem se spominjam na ta vezovanja ali godovanja. Med nami godovalci je vladalo nekaj tistega mladostnega, rekel bi radostno razposajenega življenja, ki je kipelo tedaj tudi zunaj v pomlajajoči se naravi, kjer so rile iz zemlje prve cvetke, na drevju poganjali prvi nedolžni popki, gori v gozdu na bukvah se razvijali prvi, nežni listi, na polju in v logu zapeli prvi ptiči.

Večina Francetovih vezovalcev je že legla v grob, tudi France sam se je šel odpočit na moravško pokopališče. Bodi vsem lahka zemljica rojstne moravske doline.

Čebele rešile življenje očetu in sinu.

Resničen doživljaj. Po „Hrvatski pčeli“.

Učiteljskem sinu, kateri je obiskoval gimnazijo in tam dobro napredoval, je obljubil oče ž njim v počitnicah potovati. Tako je storil oče tudi prejšnja leta. Sin je dovršil V. gimnazijski razred z odliko, in oče, vstrezaje njegovi iskreni želji, hoče ga popeljati na obali krasnega jadranskega morja. Odločena je bila za to potovanje prva polovica mesca julija.

Nekega četrtega popoldne hočeta odriniti z brzovlakom do Reke, da si lahko med potom še ogledata gorske pokrajine. Ravno ko se hočeta posloviti od domačih, prileti sosedov deček in naznani učitelju, da mu je en panj izrožil, in da visi roj na bližnji slivovi veji. Sin, ki je večkrat slišal, da so julijevi roji malo vredni, pravi očetu, da je čas za vlak, in se pač radi takega roja ni vredno muditi. Očetu se pa ta sinova izjava nikakor ni dopadla in

pravi: „Sinko moj, kako bi nama bilo, ako bi na vsem potovanju ne dobila ne strehe ne stanovanja in bi morala bivati pod milim nebom.“ Oče sleče suktnjo, golorok vzame prazen panj, hiti na vrt in ogrebe roj. Dokler se je roj umiril in ga učitelj premestil v prazen Dzierzonov panj, je preteklo 20 minut, in naša potnika sta zamudila vlak. „Saj to ni nobena nesreča“ — reče oče sinu — „saj lahko odrineva jutri z dopoldanskim vlakom.“

Ko prideta prihodnjega dne na postajo, zvesta nekaj izvanrednega. Načelnik postaje, znanec učiteljev, jima pripoveduje, da je včerajšnji popoldanski brzovlak skočil s tira in padel v globočino kacij 30—40 metrov. Vsi popotniki so dobili večje ali manjše poškodbe, mnogi so pa pri tej nesreči našli — smrt.

Ves prestrašen vsled te grozne novice pogleda sin očeta in reče: „Glej, glej oče, one ljubke, mile naše čebelice, na katere sem se včeraj jezil, rešile so nama življenje.“

Ko sta se s svojega krasnega potovanja zopet zdrava in vesela vrnila domov, bil jima je prvi posel pogledati oni roj, radi katerega sta svoje potovanje morala preložiti na drugi dan. Roj se je čudno lepo razvil in je imel koncem julija 16 popolnoma izdelanih, z zalego in strdjo polnih satov in krasno mlado sprašeno matico. Torej velja tudi za pozne roje rek: „Ni pravila brez izjeme.“

Kurbus.

Naše opazovalnice.

Poročevalec Jos. Verbič.

Ljubljana. April nam je pokazil vse upanje, ki smo ga imeli februarja in marca glede spomladanske paše in zgodnjih rojev. Hude slane so uničile v začetku in sredi mesca mnogovrstno že razvito cvetje, neodprto pa zadržavale nad tri tedne. Cvetnega prahu bi bilo kljub temu še za čebele dovolj. Toda mnoge izmed njih, ki so ga s trudom nabrale, ga niso srečno prinesle domu vsled posebno hudih in mrzlih vetrov, ki so brili dan za dnevom. Jednako se jim je godilo pri donašanju vode. Stanje čebel je bilo, kar se tiče njihovega števila in obsežnosti zalege, konci mesca komaj tako, kakor v začetku. Podobno poročajo druge postaje.

Ilirska Bistrica. Odkar čebelarim, ni april napravil čebelam toliko škode kot letos. V drugi in tretji tretjini je bilo vreme prav tako, kot druga leta v januarju. Mraz in burja! A prav zimska burja, ki je tulila okoli voglov in razmetavala, kar ni bilo pritrjeno. Čebele pa so vzlic temu izletavale, ker je bila potreba. Primanjkovalo jim je vode in cvetnega prahu. Svojo vnemo pa je večina izmed njih morala plačati s smrtjo. Povsod so ležale otrpnjene, večinoma obložene z obnožino. Čudno se mi je zdelo, da so se nekatere, ki jih je prinesla moja hčerka v gorko sobo, oživile še potem, ko so ležale že tri dni zunaj.

Ponoči je pritiskal oster mraz, ki je cvetoče rastlinstvo uničil ali zadrževal. Čebele so prenehale z zalego, kurile pa so si z medom, da so prestale hude dneve. K sreči še čebel nismo krmili. Dobro bi bilo, da bi jih napajali v panjih. Žnideršič.

Kranj. April je bil še trši in brezozirnejši kot marec. Imeli smo sicer malo padavin, bilo pa je neprestano oblačno, mrzlo in vetrovno. Donos ni odtehtal teže uničenih čebel. Upamo na maj. Konjedic.

Podgorje pri Kamniku. Ta mesec nam je popolnoma uničil lepo nado, ki smo jo imeli koncem marca. Nastopal je mraz in hud vzhodni veter je bril dan na dan okoli čebelnjaka in metal z obnožino obložene čebele na tla, kjer so otrpnile. Vsled tega so postala ljudstva slabejša, kakor so bila koncem marca. Sallath.

Mesečni pregled za april 1912.

Kraj	Učinek tehtanega panjů								Temperatura			Izletnih dni z dežjem	Dni							
	Donos			Upad			Čist(a)		najvišja	najnižja	srednja mesečna		z snegom	s solncem			z vetrom			
	Mesečna tretjina			pre- bitek	po- raba	Najvišji donos	Dne	0						1/2	celi					
	1	2	3						1	2	3									
Ljubljana	—	—	10	75	85	70	—	220	—	—	21	—3	9.8	26	5	2	10	5	15	24
Ilirska Bistrica	—	—	—	70	60	50	—	180	—	—	19	0	9.3	18	4	4	8	13	9	25
Kranj	—	—	—	20	40	30	—	90	—	—	20	—4	8.5	12	3	—	13	11	6	27
Podgorje pri Kamniku	—	—	10	65	75	85	—	215	—	—	21	—3	9.6	21	8	—	5	18	7	28
Rova pri Radomljah	—	—	10	115	130	130	—	365	10	30	18	—5	7.0	25	16	1	11	6	13	23
Struge pri Dobrepoljah	—	—	—	95	35	120	—	250	—	—	19	—6	6.2	17	10	4	20	4	6	26
Metlika	290	*	*	105	*	*	—	—	85	7.4	22	—2	9.6	19	15	2	11	17	2	29
Strlac pri Šmarjeti (Dol.)	155	—	15	63	100	125	—	118	60	7	23	—1	10.9	18	9	2	13	7	10	30
Brojnica pri Nabrežini	—	70	240	80	50	40	140	—	80	28	25	5	14.6	29	7	—	8	2	20	28
Sv. Duh na Ostrem vrhu	30	30	5	60	50	85	—	130	30	8	20	—4	8.1	24	11	3	11	4	15	—

Učinek tehtanega panjů je naveden v *dkg.*

*) Panj ni bil na tehtnici.

Rova pri Radomljah. Čebele niso nič napredovale. Češnje so deloma, borovnice pa vse pozeble, paše ni bilo nikake. — Opazovalni panj je 16. maja začel metati kapice, roja pa gotovo ne bo. Meni je čisto prav; čemu mi bodo roji brez medu. — 30. aprila je pokazala tehtnica 10 *dkg.* prinosa. Že med letanjem sem poznal, da prihajajo nekako težke domu.

Schmeidek.

Struge pri Dobropoljah. Zgodnji roji so šli po vodi. 3., 4. in 5. maja je hud mraz uničil vse češnje. 13. in 14. aprila je toplomer kazal 6 stopinj pod ničlo. Ker je bilo poleg mraza še večinoma vetrovno, se je pogubilo mnogo čebel.

Meglen.

Strlac pri Šmarjeti. Letošnji april nam ostane v spominu. Prve dni tega mesca je bilo sadno drevje vse v cvetju, paše je bilo obilno in zalega se je hitro množila. Dne 9. in 12. je padel sneg, par dni potem huda slana in cvetje je bilo vse uničeno. Temu so sledili mrzli vetrovi, in pokončali mnogo čebel, ki so izletavale kljub slabemu vremenu.

Fr. Gregorčič.

Brojnica pri Nabrežini. April nam je kazal prav žalostno lice. Dež, nevihte, ledeni vetrovi so v prvi polovici tako vplivale na ljudstva, da so zelo zaostala na zalegi. Od 19. naprej postalo je nekoliko bolje in tehtnica je začela kazati donos. Nadejamo se, da se nam kmalu poravna škoda.

Sila.

Od Šmarjete na Dolenjskem. Tiho, kot čebela v svojem zimskem spanju sem ždel malo manj kot celo leto. Ker pošiljam mesečna poročila o opazovalnici, zato mi ne preostaja časa za dopise. Zadnji čas je bil zame zelo kritičen. Mi čebelarji smo najrajši pri svojih muhah; meni se je obetalo, da grem v deželo, kjer ni muh. Mislil sem že, da se zame poje zadnja aleluja. Pozimi sem se hudo prehladil, nasledek huda bolezen. Treba je bilo misliti — prvič v življenju — na zdravniško pomoč. In kam iti, ker domači zdravniki vedno manj veljajo, kot tuji. Bolnik je kot božjepotnik, bolj kot je daleč bolj je koristno. Tako se tudi jaz podam po nasvetu drugih v zeleni Štajer, v Celje. Skozi okno železniškega voza sem opazoval Štajerski svet, in posebno da vidim ondotne čebelnjake. Le žal, da nisem videl od Sevnice do Celja več kot dva prazna, in še ta dva bi bilo bolje, da bi jih veter odnesel ne vem kam, da bi ne bila v sramoto naprednim čebelarjem. —

Ko se privozim do Celja, zagledam na nasprotnem savinjskem bregu prijazno vilo, poleg ličen čebelnjak ter več posameznih panjev. Takoj si mislim, da je tam dom g. Kosija, kar mi neki Celjan tudi potrdi.

Pri nas so čebele splošno dobro prezimile, vendar je po nekod mnogo panjev pomrlo vsled lakote, kar je kriva napačna štedljivost, še več pa nevednost ljudi. Vsled zgodnje in tople pomladi so se ljudstva lepo razvijala, ali april nam je načrt skazil. Padel je sneg, par dni slana, ki nam je uničila vse cvetje sadnega drevja, vedno mrzli vetrovi, ki so polovico izletajočih čebel uničili. Mislili smo na zgodnje roje, pa bodo pozni, če le sploh bodo. Tako je šel „trošt po boršt.“

Fr. Gregorčič.

Od Sv. Lucije ob Soči. Dne 28. aprila t. l. se je vršil v šolskem poslopju čebelarški shod ob precejšnji udeležbi. Predavatelj g. urednik Rojina je med drugim izvajal naslednje: Navajal je razne vrste čebel ter podal prednosti naše kranjske čebele, ki jo je seznanil s tujino Ambrožič, oziroma že preg njim Rothschild. Da je v zadnjem času kupčija s čebelnimi panji padla izvira odtod, ker so pričeli Švicarji z izrejo plemenskih matic in trotov, ter so nastopili proti vsakemu uvozu tujih čebel! Nemški Korošci, ki udarjajo na struno nacionalizma, nam delajo pri Nemcih dokajšnjo konkurenco. To je pa vse le prehodno. Kranjska čebela ima prednosti, katere bodo držale njen renomé vedno na višku, in kupčija bo še boljša, če bodo čebelarji racijonelno postopali s čebelo. Nadalje je podal nekaj dobrih migljajev o rojih, posebno o združenju šibkik rojev, ter je na to prešel k drugemu delu, o transportu čebel. Povedal nam je marsikaj, seveda le teoretično; želeli je je, da nam praktično pokaže, kako se panj pripravi za transport. Za njegov trud hvala mu!

Čebelar.

Iz Slovenskih gorc. Kaka je letošnja pomlad — Bog nas varuj — ne vem ji primernegega izraza! April cel za nič, in maj dozdej skoraj ravno tak. Mraz je uničil črešnjev, slivov, večinoma hruškov in zgodnji jablanov cvet. Nato je sledilo sicer nekaj jasnih dni, a kaj to pomaga, ko je bilo vse pozeblo; zdaj pa oblačno vreme in dež, tako da bodo čebele od sadnega cvetja prav malo dobile. Saj še ni bilo dozdej niti en dan prav dobre paše, in tako živimo — v drugem tednu mesca maja. Kedaj bomo pa torej letos govorili in sanjali o rojih, ko zdaj, kadar bi morali za čebele biti najbolji časi, glad gospodari v panjih?!

Jurančič.

Špitalič pri Konjicah. V petek, dne 3. t. m. sem imel prvi roj. Prav močen je bil, dal sem mu 14 šatov dunajske mere. Komaj je že čakal prijaznega solnčeca; okrog 10. ure je bil že zunaj. Tudi v drugih panjih sem našel povesod že zalego v matičnjakih. Pričakujem še drugih zgodnjih rojev. Lani sem imel prvi roj dne 16. maja. Tukaj je res ugoden kraj za čebele: resje, teloh, kostanj, lipa, smreka, ajda — letoletna paša, če eno izpusti, pa drugo drži. To se je pokazalo lani, ko je bila vobče slaba letina; izvrstno je medil le kostanj. Od 12 panjev, od katerih sem jih vzimil 8, dobil sem nad 200 kg strdi.

Janko Časl, nadučitelj.

Iz Grahovega pri Cerknici. Sporočam, da sem imel dne 12. maja 1912 prvi roj. Tehtal je 2.1 kg. Okoliški čebelarji se čudijo mojemu zgodnjemu roju, ker niso tega vajeni. Panju sem pokladal ob vsakem vremenu. Sem začetnik s tremi kranjiči.

Jos. Kobal, nadučitelj.

Iz Notranjih goric pri Ljubljani. Z velikimi koraki je prišla pomlad v deželo, vsa krasna in ljubka. Vsa narava je oživila, tratè in logi so se posuli s krasnimi cvetkami, ki so oddajale prijetno vonjavo od sebe ter s tem vabile ljube čebelice, da so se vsedale po njih, iskaje sladkega nektarja in cvetnega prahu za svoj lepo razvijajoči se zarod.

Vse to je bilo v mescu marcu; toda sedaj je drugače. Hudomušni april nam je pograbil lepo pomlad in krasne solnčne dneve ter jih drži v svojih mrzlih krempljih. Vse je žalostno in tiho vsled mrzlih aprilovih dni, samo mrzla burja brije okrog čebelnjaka, da ne morejo čebele leteti, ampak morajo dan za dnem čepeti v panju in čakati boljših majevih dni. Kakor sem se v božičnem dopisu pohvalil o lepem vremenu, tako moram zdaj reči, da smo imeli v aprilu tako mrzle dneve, kot malo kedaj. Ves april so čebele zamogle leteti samo par dni, drugače so morale biti vedno doma. Seveda so vsled tega močno zaostale, da bomo imeli le bolj pozne roje. — Akoravno nam pa čebele nekoliko zaostanejo, da bo nekaj dni poznejši roj, zaostati pa ne smemo mi čebelarji, ampak mi moramo delati in hiteti za drugimi čebelarji naše domovine, ki so nas že toliko prekosili in odšli naprej s svojim napredkom, medtem ko mi še vedno čepimo pri starem in se ne ganemo. — Tekom par let smo imeli tudi dve predavanji o čebelarstvu, na katerih se je žalibog pokazalo, kako malo se brigajo naši čebelarji za predavanja in za napredek. Danes je napredek v vsaki reči, ravno tako mora biti tudi v čebelarstvu. Danes ne moremo nič več tako gospodariti, kakor so naši predniki. Kateri posestnik je poznal pred nekaj leti umetna gnojila? Toda danes bi skoraj ne moglo obstajati gospodarstvo, če bi ne imeli teh. V čebelarstvu pa ni napredka. Kakor je oče čebelaril, tako sin, in to gre naprej, da bomo imeli kmalu take panji, kakor jih imajo pastirji za čmrle. Torej čebelarji, na noge! Poglejmo samo po naši domovini, kako napredujejo drugi čebelarji, naši sosedje. To bi moralo biti ravno narobe; mi ki smo najbližji bele Ljubljane in glavnega društva, bi morali biti prvi, in na nas bi morali gledati drugi čebelarji, ker ravno pri nas na barju so pravi čebeljni zakladi. Malokje imajo tako dobro pašo, ko ravno pri nas. Ali pri nas deluje vsak zase, in pri tem se ne doseže skoraj nobenega napredka. Delovati bi morali skupno in se združiti v čebelarsko podružnico. Skupaj bi si naročevali razne čebelarske stroje in druge potrebščine, ker ravno čebelarsko orodje je drago, brez njega pa ni uspeha. — Da si ustanovimo čebelarsko podružnico, vršil se bode zopet letos mesca junija čebelarški shod. Na ta shod že sedaj opozarjam vse one čebelarje, ki imajo kaj smisla za to, da delujejo pri svojih sočebelarjih, da se shoda udeležè. Novoustanovljena podružnica bi bila ponos vsakega čebelarja v našem kraju, zato je pričakovati, da naši čebelarji to misel z veseljem pozdravijo.

Josip Novak.

KRANJSKE PODRUŽNICE.

Kamniška podružnica naznanja cenj. obiskovalcem čebelarskega predavanja, ki žele imeti fotografijo, da se oglasijo pismeno ali osebno pri fotografu g. Apartniku v Kamniku.

Občni zbor čebelarske podružnice v Ilirski Bistrici se vrši v nedeljo, dne 19. maja ob pol dveh popoldne pri čebelnjaku čebelarske zadruge v Ilirski Bistrici z običajnim sporedom. Rudolf Strnad, t. č. predsednik.

V Ljubnem pri Podnartu bo predavanje o čebelarstvu dne 19. maja ob 3. uri popoldne gosp. Cvenkelju, gostilničarju. Predaval bo predsednik osrednjega društva g. Maté Hafner, c. kr. notar.

Škofjeloška podružnica vabi svoje člane na čebelarski sestanek dne 19. maja v Staro Loko v prostore g. Marije Jelovčan. Pri tej priliki se bode razdelilo 7 Alberti-Žnideršičevih panjev med člane naše podružnice za polovično ceno. Sestanek je ob 3. uri popoldne. Odbor.

Čebelarska podružnica za Poljansko dolino je imela 28. aprila popoldne pri Anžonovcu v Srednji vasi poučni tečaj, ki je bil kaj dobro obiskan; navzočih je bilo 20 udov, ki so prihiteli od blizu in daleč in s tem pokazali, da vedo ceniti pomen čebelarskih poučnih tečajev. Glavni namen tega tečaja je bil, pokazati čebelarjem, kako se zabijajo rastojišča, zbijajo okvirji, vliva umetno satovje in cele medstene pritrjujejo z žico v okvirje, kakor tudi prilepljajo začetki. Gosp. M. Miklavčič nam je vse to z njemu lastno spretnostjo praktično pokazal, za kar je žel pri vseh navzočih čebelarjih splošno priznanje. Odbor mu za njegov trud ponovno izreka srčno zahvalo.

Na ogled sta bila čebelarjem tudi Albertijev in Žnideršičev eksportni panj, za katera raste pri nas zanimanje vedno bolj in bolj, in nekateri čebelarji že prav pridno sami delajo take panjove, da že letos vsade vanje roje in sami poizkusijo njih vrednost in porabnost. Gotovo moramo z največjim veseljem pozdravljati ta pojav, da so se začeli naši čebelarji v tem oziru prebujati. Zato se bo pa naša podružnica trudila, da vam bo šla kolikor ji bo največ mogoče na roke. Vsak ud si lahko ta panjova ogleda v podružnični sobi pri Anžonovcu, oziroma tudi vzame za nekaj dni na svoj dom, da si sam z gotovo manjšimi stroški napravi take panjove. Da pa tudi ne bo potreba vsakemu udu posebej naročati iz tovarne matične mreže, kvačice itd., je podružnica sama kupila večjo množino teh potrebščin in jih svojim

članom za isto ceno oddaja; dobivajo se tudi lahko vsak čas umetne medstene po primerni ceni. Tako bo podružnica vsakemu postregla z dobrim in zanesljivim blagom, ne da bi imel s tem večjih stroškov.

Čebelarji, podpirajte se pa tudi sami med seboj! Prodajajte žive čebele, med, voščine itd. v prvi vrsti čebelarjem naše podružnice, ne pa tujim prekupcem in takim čebelarjem, katerim je naša podružnica in sploh vsak napredek v čebelarstvu deveta briga; ti vas poznajo samo jeseni, ko upajo pri vas napraviti, dobro kupčijo. Povdarjati se pa mora nekaj, kar se je povdarjalo že neštetokrat. Vesten čebelar bo prodajal le zanesljivo blago, da po krivici ne oškoduje svojega sočebelarja, ki je zaupal v vestnost svojega prodajalca, zakaj drugič se bo ta pač dobro premislil, preden sklene ž njim zopet kupčijo, in tako se mu lahko pripeti, da še dobrega blaga po lastni krivdi ne bo mogel spraviti v denar.

Ako bomo vse to upoštevali, bomo gotovo koristili sami sebi, kakor tudi zadostili gotovo malim zahtevam, katere stavi do nas naša podružnica.

Flor. Gostič, t. č. tajnik.

ŠTAJERSKE PODRUŽNICE.

Prvi občni zbor čebelarске podružnice v Rihemberku dne 28. aprila 1912: Pričujočih je bilo 22 udov čeb. podružnice. Dnevni red: 1. Poročilo predsednika, 2. poročilo blagajnika in tajnika, 3. volitev odbora, 4. čebelar-sko predavanje (predavatelj gospod Strgar).

Ad 1. Vidmar Frančišek, predsednik, pozdravi navzoče, pozove iste, da izrazijo svoje sožalje napram čebelarju, ki so mu čebele pogorele.

Ad 2. Vinko Metlikovič poda poročilo blagajnika in tajnika. Pravi, da je bilo do sedaj, t. j. od 26. decembra 1912 do danes 50 K dohodkov, stroškov pa tudi 50 K. Tajništvo je odposlalo par dopisov na osrednje društvo ter vloge na politična oblastva zraventega pa tudi razglase v strokovne in druge liste.

Ad 3. Metlikovič Vinko predlaga, da se volijo v odbor gg.: Vidmar Frančišek kot predsednik, Anton Matič kot blagajnik, Alojzij Reggi kot tajnik, in Alojzij Ostranski ter Frančišek Mavrinčič kot pregledovalca računov, kar se je enoglasno sprejelo.

Ad 4. Odposlanec osrednjega čebelarskega društva g. Strgar Ivan predava o čebelarstvu: 1. O rojenju čebel, ogrebanju rojev, lovljenje istih, o ločevanju združenih rojev, kar se posebno tedaj priporoča, ko sedeta dva roja skupaj. O vzgojevanju matic itd.

2. O čebelarjenju na med, za kar je priporočal posebno velike panjove, kakor so Albertijev-Žnideršičev.

3. O pitanju čebel s pitalnim balonom ali steklenicami ter o potrebnih nastavkih. — Končno se v imenu osrednjega društva zahvaljuje za obilo udeležbo ter zagotavlja, da bode isto kolikor se bode dalo skrbelo za to, da bode čebelarstvo v naših krajih podpiralo.

Ker se noben več ne oglasi k besedi, se novoizvoljeni predsednik g. Vidmar zahvali predavatelju za res temeljito in poljudno predavanje.

Metlikovič.

KOROŠKE PODRUŽNICE.

Podružnica Zgornja Vesca je imela dne 5. maja v Bilčovesi svoj občni zbor, na katerem se je volil sledeči odbor: predsednik g. Matija Šloser; podpredsednik g. Janez Piček; tajnik in blagajnik g. Jožef Martič, kovač v Želučah; odborniki gg. Janez Plautz, Pavel Boštjančič in Filip Martič. — Na zborovanju je predaval urednik „Čebelarja“ g. Frančišek Rojina in nam povedal prav zanimive stvari o Neunteufelnu in njegovi nečedni konkurenci proti kranjski čebeli. Mi poznamo tega Neunteufelna in njegovo delovanje, in je moral od naših sorojakov že marsikaj bridkih pogoltniti. Ker nam slabo vreme ni dopuščalo pri čebelnjaku g. Filipa Martiča poslušati predavanja, kakor se je nameravalo, ostali smo kar v gostoljubni hiši Martičevi, in g. urednik nam je podal mnogo nasvetov, kako nam je ravnati, da se popravi čim preje škoda, ki so jo napravili tuji špekulanti pri čebelni kupčiji. Pa tudi kar je vsak posameznik želel pojasnil, jih je dobil od predavatelja tako umljivo, da mu moramo biti res hvaležni za njegov trud, da je prišel od tako daleč in pri tako slabem vremenu. Še pri lepem vremenu bi si ga želeli, da bi nam pri kakem čebelnjaku podal kaj navodil o naprednem čebelarstvu. Se priporočamo!

Tajnik.

Najzgodnejši roj. (Rodoljubne čebele.) Gospa Marija Jeglič p. d. Tavčar v Begunjah pri Lescah je dobila prvi roj dne 19. aprila popoldne. Rojil je neki panj, ki je bil odločen, da se odpošle na Nemško. — Matici se je pa menda Gorenjska tako priljubila, da jo je popihala iz panjů, ko je isti v izbi čakal, da ga zabijejo ter odpošljejo. Vsajanje v izbi je bilo prav prijetno. Zvestim gorenjskim čebelam ter njihovi kraljici se je pa izpolnila tudi želja, da ostanejo vsaj še eno leto v svoji domovini v krasnih Begunjah.

Ferdo.

Naznanilo se nam je še nekaj za letošnjo pomlad zelo zgodnjih rojev: 4. maja ga je imel g. Frančišek Iskra v Zobičah na Primorskem, 4. maja g. Janez Plautz v Želučah na Koroškem in g. Tomaž Šervicelj v Udmatu tudi na Koroškem in 7. maja g. J. Eržen v Cerkljah na Gorenjskem.

57. **potovalni shod avstrijskih, ogrskih in nemških čebelarjev** se vrši letos v Bodenchachu ob Labi na Češkem od dne 3. do 7. avgusta t. l. V petek, dne 2. avgusta sprejem gostov in sestanek v Winzerhaus. V soboto, dne 3. avgusta ob pol desetih otvoritev razstave. Ob 10. uri sestanek ocenjevalne komisije. Razne zabave. V nedeljo, dne 4. avgusta ob 8. uri dop. pričetek predavanj v variete-dvorani. Razni koncerti in izleti. V ponedeljek, dne 5. avgusta ob 8. uri nadaljevanje predavanj. Ogle-dovanje raznih mestnih zanimivosti. V torek, dne 6. avgusta ob 9. uri dopoldne razdelitev odlikovanj na razstavi. Popoldne razni izleti z vlaki in parniki. V sredo, dne 7. avgusta skupni zajutrek še navzočih gostov. Ob 6. uri zvečer zaključek razstave.

Dr. J. Reinisch, predsednik glavnega odbora.

Hanns Schusser, tajnik.

Iz spodnještajerskega čebelarskega društva.

Poučni shodi;

8. Dne **16. maja v Ljubečnem** pri Celju ob 3. uri popoldne v šoli.

9. Dne **27. maja podružnica Sv. Benedikt v Slovenskih goricah** ob 2. uri popoldne pri čebelnjaku g. Tomaža Kralj v lhovi.

10. Dne **2. junija v Frankolovem** ob 3. uri popoldne (podružnica Nova cerkev.)

11. Dne **9. junija pri Sv. Petru na Medvedovem selu** ob 3. uri popoldne pri čebelnjaku g. župnika.

Iv. Jurančič.

IV. odborova seja

dne 27. aprila 1912.

Poroča tajnik Hinko Zirkelbach.

Navzoči vsi gg. odborniki.

Gospod predsednik pozdravi k seji povabljenega gospoda Legvarta, mlekarskega nadzornika, ki izvaja, da namerava mlekarska zveza prevzeti vsled vedno večjih zahtev občinstva tudi kupčijo s pristnim medom in voskom. Poleg tega bi pa „Zveza“ imela v zalogi tudi najpotrebnejše čebelarske potrebščine ter dala čebelarskemu društvu na razpolago društvene prostore. Čebelarske pridelke bi „Zveza“ kupovala le od članov „Slov. čeb. društva v Ljubljani“, ako društvo pristopi kot član k „Mlekarski zvezi“.

Po kratki debati sklene odbor soglasno:

Slov. osrednje čeb. društvo v Ljubljani pristopi kot član k „Mlekarski zvezi v Ljubljani“ z namenom, da omogoči svojim članom prodajo medu in voska in nakup čebelarskih potrebščin pod najugodnejšimi pogoji.

Odbor sklene, da se vrši predavanje v naslednjih krajih:

Na Robu pri Vel. Laščah, dne 5. maja ter se naprosi gosp. Ant. Lapajne, da prevzame tam predavanje.

V Ljubnem pri Podnartu dne 19. maja ob 3. uri popoldne. Predava predsednik osrednjega društva gosp. Mate Hafner, c. kr. notar.

MALA NAZNANILA.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le **dvakrat v letu.**

Naprodaj bom imel roje majnika t. l., 1 kg težke po 9 K. Franc Pečar, nadučitelj, Sv. Marjeta pri Rimskih Toplicah, Štajersko. 2-2

8 panjev ležečih, visokih 26 cm, širokih 25 1/2 cm z 18 okvirji in oknom in 9 ležečih panjev 39 1/2 cm širokih, 19 1/2 cm visokih z 17 okvirji in okencem, malo rabljenih, proda po skrajno nizki ceni H. Peternel, župnik, Št. Viška gora, pošta Slap pri Tolminu. 2-2

Zaradi starosti prodam **12 panjev čebel nemške normalne mere**, in 18 kranjskih panjev čebel. Dalje čez 60 praznih panjev z romiči in satovjem in 40 praznih kranjskih iz lipovega lesa; potem vrše za lovenje rojev in drugo čebelarstvo orodje. Jakob Jeglič, strojevodja v pok., Duplje, pošta Tržič, Gorenjsko. 2-2

Več dobro ohranjenih čebelnih panjev (kranjskih) 30 palcev dolgih, ter razne širokosti, ima zaradi preuredbe čebelarstva prav po ceni naprodaj Franc Furlan, Verd 23, pošta Vrhnika, Kranjsko. 2-2

Prodam **17-20 jako dobrih plemenjakov** (kranjskih), 3 dunajske panji in 8 Droryjevih. Ivan Šlibar, Mišače, p. Podnart. 2 2

Iz garantiranega pristnega doma pridelanega **voska vlitu umetno satje** prodaja po 4-20 K kg J. N. Babnik, Dravljje pri Ljubljani. 2-1

Več škafov pristnega medu, pitanca 1-30 K kilo. V večji množini še ceneje. J. Eržen, Cerklje, Gorenjsko. 2-2

Prodam prav po nizki ceni 70 kranjskih praznih panjev večinoma prav novih, le nekaj malo rabljenih. Simon Černe, Višelnica, p. Gor. Gorje, Gorenjsko. 2-2

150 panjev (kranjskih) ima naprodaj čebelarstva podružnica v Gorjah pri Bledu. Sprejema tudi naročbe za roje in matice. Cene po dogovoru od 8 do 10 K za plemenjake. Tozadevna pojasnila daje podružnični tajnik Jak. Polda. 2-2

I. N. Babnik, Dravljje pri Ljubljani prodaja: **Zanesljiv med pitanec in točen med** 5 kg posoda 7-50 K —. Vsak pravi čebelar mora imeti Janševi knjigi: »**Popolni nauki o čebelarstvu**«, eleg. vez. 2-40 K, broš. 2 K; »**Razprava o rojenju čebel**«, eleg. vezana 1-60 K, broširana 1-20 K. — Oddati imam tudi nekaj skoro novih **panjev »Pavlinovcev«** à 5 K. Končnice imajo originalne slike. 5-4

Prodam 44 panjev močnih čebel v kranjskih. Nadalje prodam lepo malo posestvo v lepem kraju na Gorenjskem, obstoječe iz nove hiše z velikim vrtom, travnikom, njiv in gozdom. Redi se lahko 2 govedi in tri do štiri prašiče. Več se izve pri Josipu Rakovcu, vas Zgornja Dobrava h. št. 7, pošta Podnart, postaja Otoče, Gorenjsko. 2-1

Listnica uredništva.

Vreme je bilo letos res slabo, vendar so cenjeni gg. čebelarji imeli že začetkom maja gotovo več rojev kot jih je bilo do zdaj naznanjenih. Naj še druge take skrbne čebelarje blagrujemo mi drugi, ki nimamo še rojev, ker smo menda premalo skrbeli za svoje plemenjake.

OBČNI ZBOR

čebelarstva zadruga v Ilirski Bistrici

vršil se bode **dne 19. maja 1912** ob 1. uri popoldne

v pisarni tovarne testenin v Ilirski Bistrici.

DNEVNI RED: 1. potrjenje letnega računa, 2. likvidacija zadruga, 3. izvolitev nadzorstva, 4. sklepanje o predlogih, 5. prememba pravil. — O zadnjih treh točkah, sklepalo se bode le v slučaju, da se ne sklene likvidacija.

Načelstvo.

FRANC UNGER, Spodnja Šiška,

ima naprodaj raznovrstne prazne panji kakor Preus, Gravenhorstov Bogenstilper, nemške normalne mere in kra-
:: njiče. Oddati ima tudi nekaj čebelarskega orodja. ::

Albertijeve panji

mere, matično rešetko in drugimi pritklinami, dalje remeljce za okvirje v vseh dimenzijah, blazine za Albertijeve panji in druge potrebščine izdeluje

izdelani po Znidaršičevem originalu, opremljeni z 18 okvirji racijonelne

Alojzij Trink, mizarstvo : s stroji :

v LJUBLJANI, Linhartova ulica št. 8.

Cena kompletnemu panju K 16.— pri večjem naročilu primeren popust. 6—5

Kranjska čebelarska zadruga v Ilirski Bistrici prodaja

trčan med

zajamčeno čist, v 5 kg dežicah po K 9.— franko, v 25 kg dežah po K 1'60 kilogram.

umetno satje

iz zajamčeno čistega voska, za vsako mero prirezano, kilogram po K 4'60, zaboječek s 3 $\frac{1}{2}$ kg vsebine za K 16.—

Pri večjem odjemu znižane cene.

poštne prosto.

Svojim članom preskrbuje eksportne panji kot so opisani v 1. številki predlanskega „Slov. Čebelarja“ s satniki in začetki iz umetnega satja po K 4.—

Iste z na žico vdelanimi sedmimi umetnimi sati po K 6'60.

Albertijeve panji kompletne kot so v lanskem „Slov. Čebelarju“ opisani po K 12.—. **Iste** z okvirnimi vrati po K 13.—.

Od svojih članov prevzemlje **svitel trčan med** po K 1'40, **polsvitel** po K 1'30, **poltemen** po K 1'20, **ten** in **ajdov** po K 1'10, **voščine** po K 1'10, **vosek** I. po K 3'20, II. po K 3'10, III. po K 3.— kilogram, vse franko Ilirska Bistrica.

Kdor hoče postati član zadruga mora plačati vsaj 2 K na račun deleža in poslati podpisano pristopno izjavo.

12—3

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravništvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za tisk pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojinu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec. — Lastnik „Slovensko čebelarstvo“.

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.